Pregaria.cat

Entrada

La pregària i la unió amb Déu

Quan preguem sempre ens relacionem amb Déu, encara que per part nostra, no sempre de la mateixa manera. Si la pregària és rutinària, plena de distraccions o només per complir un bon propòsit, la relació amb Déu resta bastant impedida a causa de tant de soroll interior. En canvi si la pregària parteix de la Paraula de Déu, ha estat preparada per un cert procés de pacificació personal i fins de quietud, la nostra relació amb Déu deixa més espai lliure per la comunicació, i la seva presència amorosa, que sempre hi és, té un major relleu. Fins i tot podem arribar a la conversa o col·loqui de manera més fàcil i natural.

Per part de Déu Ell sempre hi és present, i aquesta presència que té el seu alè en el seu Amor, tendeix a unir-nos a Ell. La forma i el grau d'aquesta unió en part depèn de nosaltres, si bé de vegades Ell pot lliurament superar els nostres entrebancs i submergir-nos en unió de forma inesperada i absolutament gratuïta. No és el més normal, ja que Déu respecta profundament als qui estima i, per dir-ho així, és molt curós i està molt atent a la nostra col·laboració. La unió de Déu amb nosaltres i de nosaltres amb Ell pot tenir diversos graus. Sempre és nova, ja que passa en un "ara i aquí" irrepetibles. La nostra vida és un camí sense retorn. Les experiències poden ser semblants, però mai són les mateixes.

Hi ha una unió dialogal, en la qual les dues parts es comuniquen. El diàleg no és quelcom purament extern sinó que en ell Déu pren dintre nostre un espai mitjançant la seva Paraula o el que Ell ens pot dir.

També hi ha una unió afectiva, que normalment és de poques paraules, i pot anar acompanyada de cert nivell emotiu i d'aquella experiència del cor quan sent que està en l'àmbit de l'amor.
Es por donar la unió de voluntat i llibertat, que és quan nosaltres lliurement volem el que Ell vol, i ens abandonem a les seves mans. De fet és una donació en els límits més pregons de la nostra persona: és quan amb més plenitud es realitza el que diu el Gènesi de que som fets a imatge i semblança de Déu.

Aquestes unions per elles mateixes porten un impuls vers una unió inefable, que depèn ja d'Ell, i que nosaltres passivament podem deixar que Ell en sigui el protagonista. És com saltar a un barranc abandonant-se a la confiança d'una corda invisible i viva. El fonamental és deixar fer. Si en diem inefable és per dir molt i no dir res. Unió sense confusió. Hi ha qui la viu o l'ha viscut quasi sense adonar-se'n. Segurament és com una anticipació de la glòria eterna, on Ell ho és Tot en el tot de tots.

Jesús Renau sj.